

[Valdemar Sørensen.]

overvejende Grad væltes over paa de offentlige Myndigheder i de Kommuner, der ejer større Lejligheder, medens de private Ejere ikke behøver at tage Del i Byrderne paa samme Vilkaar. I det Tilfælde, noget saadant kommer ind, vil jeg naturligvis acceptere en Bestemmelse om, at den Slags Lejere skulde kunne siges op paa en lettere Maade end andre, men ogsaa kun under den Forudsætning.

Endelig vil jeg gerne sige om § 5, at Meningen med hele denne Anvisning er først og fremmest, at det skal gaa hurtigt, at det ikke trækker i Langdrag med Anvisningen, saadan at det skaber Vanskeligheder for de Folk, der ikke har Lejligheder, og ogsaa skaber Vanskeligheder for Ejere, som har ledige Lejligheder. Og dér kan jeg ikke sige andet, end at § 5 er mig lidt kunstig, for hvis Udlejeren ikke selv har stillet Forslag om Lejlighedens Udlejning, er han ikke interesseret i, hvordan denne Udlejning bliver, og saa ser jeg ikke, hvorfor han, naar Boligudvalget har sat en Lejer ind, igen skal have en Respit, hvis han vil stille et Modforslag til Udvalgets Forslag. Hvis han ikke i Forvejen har tilkendegivet, at han har nogen Interesse i Udlejningen, hvorfor er det saa ikke nok, at Boligudvalget sætter en Lejer ind? Jeg synes, det er unødvendigt at give Ejeren denne Ret, som han ikke har ønsket at bruge. Jeg kan heller ikke rigtig se, hvorfor den Omstændighed, at Ejeren Forslag ikke er godkendt i første Omgang, nødvendigvis skal give en Berettigelse til at stille et nyt Forslag. Hvis Ejeren Forslag er underkendt, maa der jo være gode Grunde for det i Boligudvalget, og saa synes jeg, det maa have sit Forblivende derved. Jeg mener, at Ejeren bør have Ret til at stille Forslag, det er klart, men hvis Forslaget underkendes af Boligretten, synes jeg ogsaa, det skal være forbi med det, saa skal den Udlejning kunne foregaa paa naturlig og hurtig Vis. Jeg ser med Beklagelse, at § 5 har faaet denne mærkelige, kunstige Form; jeg tror, at den i det praktiske Arbejde vil vise sig at være vanskelig at haandtere og give Anledning til Forsinkelser, som ikke er heldige i dette Forhold.

Jeg har ligesom det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen stor Lyst til i et Udvalg at faa lidt oplyst om, hvorledes de sociale

Boligforeninger er stillet i Forhold til Loven, og haaber, at man kan faa den Slags Oplysninger af den højtærede Minister. Vi vil fra mit Partis Side meget gerne være med til at behandle Lovforslaget hurtigt og villigt, og jeg haaber, at den korte Udvalgsbehandling ikke skal sinke Vedtagelsen alt for meget.

Jeg forstaar godt, at Grundejerne ser meget skeptisk paa et Lovforslag som det foreliggende, og det skulde ogsaa under almindelige Forhold være unødvendigt, men naar Frivilligheden her under Nødtilstanden har slaaet Klik, er der jo ikke nogen anden Udvej. Men jeg vil gerne slutte disse Bemærkninger med at sige, at et Lovforslag som dette er egentlig den bitre Frugt bl. a. af den Saneringslovgivning, vi vedtog for nogle Aar siden. Ved den Lejlighed sløjfede man i Hundredvis af i Virkeligheden anvendelige Lejligheder uden i Forvejen — hvad der kunde have været gjort — at bygge nye Lejligheder. Derfor kom Bolignøden i særlig Grad til at trykke i Hovedstadskommunerne. Der blev advaret fra Rigsdagens Side, men man agtede ikke paa Advarslerne, og nu høster man den bitre Frugt bl. a. i et Forslag som dette. Jeg ønsker at pege paa det Forhold, fordi det, som vi dengang sagde fra forskellig politisk Side her i Rigsdagen, desværre er slaaet til til Punkt og Prikke, og nu maa man skride til Indskrænkninger af Ejernes frie Opsigelsesret, fordi man dengang gjorde den ubodelige Fejl, at man ikke byggede Erstatningslejligheder, før man rev de gamle Lejligheder ned.

Martin Nielsen: Mange Forhold i vort Land og i det danske Folk har ændret sig, siden jeg sidst havde Lejlighed til at tage Ordet fra denne Talerstol. Mange Forhold er ganske anderledes end dengang; store Ændringer, store Forskydninger i Opfattelser har fundet Sted. Det Sted, hvor Ændringerne mindst har givet sig Udtryk, synes for mig i den korte Tid, jeg har haft Lejlighed til at iagttage det, at være her paa Christiansborg.

Det er tilsyneladende det Sted, hvor de mindste Ændringer har fundet Sted, hvor man mindst har opfattet, hvad der er sket gennem disse Aar. Krigen lærte efterhaanden det danske Folk at finde frem i en stærk